

Arrest

nr. 129 096 van 10 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Malinese nationaliteit te zijn, op 31 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 december 2013 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 30 januari 2014 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Op 28 februari 2014 werd deze beslissing ter kennis gebracht.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene haalt als buitengewone omstandigheid het feit dat hij in Antwerpen geboren is, ter staving hiervan legt hij zijn geboorteakte voor. Betrokkene toont echter niet aan waarom dit feit het hem onmogelijk maakt terug te keren naar het land van herkomst. Betrokkene haalt verder aan dat hij zijn kinderjaren in België doorbracht, hier is grootgebracht en nog nooit in Mali is geweest. We stellen echter vast dat het hier om een loutere bewering gaat daar betrokkene geen enkel bewijs voorlegt van enig verblijf in België, buiten zijn geboorteakte. Het is aan betrokkene om zijn beweringen te staven terwijl het in casu enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om aanvaard te worden als een buitengewone omstandigheid. Wat het inroepen van artikel 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezin-of privéleven. Het lijkt dus ook onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakeprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen opvang heeft en niets om te voorzien in zijn onderhoud niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit in contact is gekomen met de Belgische ordediensten en dus geenszins als een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan worden beschouwd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

1.3. Eveneens op 30 januari 2014 trof de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van de volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad dient op te merken dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna : het EVRM, cf. RVS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verwerende partij in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM

primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van een bepaling van het EVRM.

De exceptie van ontvankelijkheid van het beroep opgeworpen door de verwerende partij omdat naar haar oordeel het bestreden bevel voortvloeit uit een gebonden bevoegdheid en verzoekende partij om die reden geen belang heeft bij haar beroep, dient te worden verworpen.

2.2. Waar verwerende partij nog een exceptie van ontvankelijkheid van het beroep opwerpt voor zover het bevel om het grondgebied te verlaten bestreden wordt, aangezien er volgens haar geen samenhang is met de eerste beslissing, en aldus het beroep enkel ontvankelijk is voor wat betreft de eerste bestreden beslissing die volgens haar tevens de belangrijkste bestreden beslissing is, dient de Raad op te merken dat de appreciatie of er al dan niet samenhang is tussen de bestreden beslissingen, uitsluitend ligt bij de Raad. Te dezen is de Raad van oordeel dat de bestreden beslissingen wel degelijk samenhangen. Het niet onderzoeken van een gewoon bevel om het grondgebied te verlaten – dat niet kan worden vergeleken met de bijlage 13quinquies waarvan sprake in het in de nota met opmerkingen aangehaalde arrest van de AV van de Raad, nr. 112 576, dat een sluitstuk vormt van de asielprocedure – louter en alleen wegens een gebrek aan samenhang zou een procedurele barrière opwerpen inzake de beoordeling van een grief gestoeld op artikel 3 EVRM, wat strijdig is met artikel 13 EVRM (cf. punt 2.1). Bovendien, indien de eerste bestreden beslissing niet voldoende geantwoord heeft op een in de verblijfsaanvraag opgeworpen kwestie die uitstaans heeft met artikel 3 EVRM, wat een onderzoek van de middelen veronderstelt, kan het bevel om het grondgebied te verlaten dat samen met de eerste bestreden beslissing gegeven werd, een schending opleveren van artikel 3 EVRM.

Om al deze redenen dient ook de tweede opgeworpen exceptie te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een enig middel werpt verzoeker op, *“Schending van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, schending van artikel 3 van het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte gemotiveerd moeten worden.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De beslissing die op een verkeerd of tegenstrijdig motief berust dient vernietigd te worden.

In het kader van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging stelde verzoeker dat hij sterke banden had met België. Hij legde hierbij een geboorteakte waaruit blijkt dat hij in België is geboren.

Verzoeker is in België geboren en hij heeft zijn eerste jaren van zijn kindertijd in België doorgebracht.

Verzoeker kent het geboorteland van zijn ouders niet. Hij is er nog nooit geweest en hij heeft er geen banden met de familie van zijn ouders.

De banden van verzoeker met België zijn zo sterk dat het verbreken daarvan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Bij een eventueel terugkeer van verzoeker naar Mali zou verzoeker zich aldaar niet kunnen integreren. Hij zal door niemand opgevangen en of onderhouden worden.

Een terugkeer naar Mali om aldaar de regularisatieaanvraag in te dienen zou een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengen

Verzoeker heeft duidelijk laten weten dat het verbreken van zijn bijzondere banden met België zou een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengen.

De door verzoeker neergelegde geboorteakte toont voldoende aan dat verzoeker weldegelijk banden heeft met België.

In de bestreden beslissing stelde de verwerende partij ten onrechte dat verzoeker niet aangetoond zou hebben waarom het feit dat hij in België geboren is, een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

De verwerende partij diende de geboorteakte van verzoeker te bekijken in combinatie met de het feit dat hij in Mali nog nooit is geweest. Uit het geheel van de door verzoeker aangehaalde elementen blijkt dat hij niet terug naar zijn land van herkomst kan terugkeren omdat hij bijzondere banden heeft met België en dat een scheiding met België een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich zal meebrengen.

Door de elementen van zijn aanvraag niet als een geheel te beoordelen antwoordde verzoeker niet aan de essentiële argumenten van verzoeker. Hierdoor dient vastgesteld te worden dat de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig is.

De bestreden beslissing houdt evenmin rekening met de algemene situatie van onveiligheid in Mali. De terugkeer van verzoeker naar Mali zou een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengen. Dit houdt een schending van artikel 3 EVRM in.

Dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167). Het is de plicht van de Dienst Vreemdelingenzaken om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 77), en er minstens op te antwoorden. Dat de motivering van de bestreden beslissing hieraan helemaal niet tegemoet komt.

Hierbij moet ook worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op onmenselijke behandeling na te gaan, de te voorziene gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129; EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met de concrete situatie in het land van herkomst van verzoeker, schendt zij het artikel 3 EVRM.

Het is algemeen geweten dat Mali sedert geruime tijd een bijzonder toestand van onveiligheid kent.

Uit al het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, en van artikel 3 van het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden schendt.

Uit het voorgaande blijkt dat de schorsing en vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin wordt opgeworpen dat het handelt om een beslissing die op een verkeerd of tegenstrijdig motief berust, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. Verzoeker bekritiseert het feit dat verwerende partij m.b.t. de door hem neergelegde geboorteakte oordeelt dat hij hiermee niet aantoonde dat het voor onmogelijk is om terug te keren naar Mali om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Verzoeker hamert er zelf op dat zijn geboorteakte waaruit blijkt dat hij in België is geboren moet bekeken worden in combinatie met het feit dat hij nog nooit in Mali is geweest, maar te dezen gaat hij voorbij aan en brengt hij niets in tegen volgende vaststelling in de eerste bestreden beslissing: *“Betrokkene haalt verder aan dat hij zijn kinderjaren in België doorbracht, hier is grootgebracht en nog nooit in Mali is geweest. We stellen echter vast dat het hier om een loutere bewering gaat daar betrokkene geen enkel bewijs voorlegt van enig verblijf in België, buiten zijn geboorteakte. Het is aan betrokkene om zijn beweringen te staven terwijl het in casu*

enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om aanvaard te worden als een buitengewone omstandigheid.”

Met zijn bloot betoog dat uit het geheel van de aangehaalde elementen blijkt dat hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren omdat hij bijzondere banden met België heeft en zijn overtuiging dat verwerende partij de elementen van zijn aanvraag niet als een geheel heeft beoordeeld, toont verzoeker niet aan dat voormelde beoordeling van de verwerende partij intern strijdig, onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn.

3.4. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), quod non. Verzoeker komt niet verder dan een theoretisch betoog inzake artikel 3 EVRM. Verzoeker toont niet aan dat er elementen aanwezig waren in het administratief dossier aangaande de situatie in Mali die verwerende partij nopen tot een motivering in het licht van artikel 3 EVRM. Alleszins bevat het administratief dossier geen dergelijke elementen. Evenmin toont verzoeker in zijn verzoekschrift met concrete gegevens aan dat de situatie in Mali *“een bijzondere toestand van onveiligheid”* kent of dat algemeen geweten is dat de situatie aldaar dermate onveilig is dat van verwerende partij kon worden verwacht dat ze hieromtrent motiveert.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA